

Sygn. akt II Ka 87/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Podwójniak

Sędziowie: -----

Protokolant: sekr. sąd. Monika Szukalska

przy udziale Prokuratura Prokuratury Rejonowej w Zduńskiej Woli Agnieszki Karpacz

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2017 r.

sprawy **E. K. i A. M.**,

oskarżonych o czyny z art. 217 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, z art. 208 kk i z art. 216 § 1 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w Zduńskiej Woli oraz kuratora małoletniej pokrzywdzonej J. S.,

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 30 stycznia 2017 r. wydanego w sprawie II K 259/16,

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w zaskarżonym zakresie,
2. kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa,
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. C. kwotę 420,00 (czteryście dwadzieścia 00/100) złotych podwyższoną o podatek od towarów i usług w kwocie 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć 60/00) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej związanych z wykonywaniem czynności kuratora małoletniej pokrzywdzonej J. S. w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt II Ka 87/17

UZASADNIENIE

E. K. została oskarżona o to, że:

I. w okresie od 01 stycznia 2016 roku do 09 lutego 2016 roku w Z. wielokrotnie naruszyła nietykalność cielesną swojej córki J. S. w ten sposób, że uderzała ją z otwartej dłoni w twarz oraz w pośladki jak również znieważała ją słownie wyzywając J. S. słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe,

tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w okresie od stycznia 2016 roku do 09 lutego 2016 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. rozpijała swoją małoletnią córkę A. K. (2) w ten sposób, że dostarczała jej napoje alkoholowe i ułatwiała ich spożycie,

tj. o czyn z art. 208 k.k.

A. M. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 01 stycznia 2016 roku do 09 lutego 2016 roku w Z. wielokrotnie naruszył nietykalność cielesną małoletniej J. S. w ten sposób, że uderzał ją z otwartej dłoni w twarz oraz w pośladki jak również znieważał J. S. wyzywając ją słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe,

tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w okresie od 01 stycznia 2016 roku do 09 lutego 2016 roku w Z. znieważał A. K. (2) wyzywając ją słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe,

tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.

III. w okresie od stycznia 2016 roku do 09 lutego 2016 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z E. K. rozpijał małoletnią A. K. (2) w ten sposób, że dostarczał jej napoje alkoholowe i ułatwiał ich spożycie,

tj. o czyn z art. 208 k.k.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2017 roku wydanym w sprawie II K 259/16 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli przyjął, w ramach zarzucanego E. K. w pkt I czynu, że w okresie od stycznia do 09 lutego 2016 roku w Z., woj. (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kilkakrotnie naruszyła nietykalność cielesną małoletniej J. S. w ten sposób, że dawała jej klapsy w pośladki ubrane w pampersa, czym wyczerpała dyspozycję art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. postępowanie karne przeciwko E. K. umorzył, a kosztami sądowymi w tym zakresie obciążył Skarb Państwa (punkt 1). Natomiast od popełnienia zarzucanego w pkt II czynu uniewinniono E. K., zaś kosztami sądowymi w tym zakresie obciążono Skarb Państwa (punkt 2).

Wymienionym wyrokiem Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli przyjął, że w miejsce zarzucanego A. M. w pkt I czynu, że w okresie od stycznia do 09 lutego 2016 roku w Z., woj. (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kilkakrotnie naruszył nietykalność cielesną małoletniej J. S. w ten sposób, że dawał jej klapsy w pośladki ubrane w pampersa, czym wyczerpał dyspozycję art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. postępowanie karne przeciwko A. M. umorzył, a kosztami sądowymi w tym zakresie obciążył Skarb Państwa (punkt 3). W ramach zarzucanego mu w pkt II czynu uznał A. M. za winnego czynu wyczerpującego dyspozycję art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegającego na tym, że w okresie od stycznia do 09 lutego 2016 roku w Z., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie znieważał małoletnią A. K. (2) w ten sposób, że w jej obecności wyzywał ją słowami wulgarnymi powszechnie uznawanymi za obelżywe i za ten czyn na podstawie art. 216 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych (punkt 5 wyroku). Natomiast od popełnienia zarzucanego mu w pkt III czynu uniewinnił oskarżonego, a kosztami w tym zakresie obciążył Skarb Państwa (punkt 4). Ponadto zasądził od oskarżonego A. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem opłaty oraz zwolnił go od zwrotu poniesionych wydatków w związku ze skazaniem za czyn przypisany w pkt 5, przejmując je w tej części na rzecz Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny – Prokurator Rejonowy w Zduńskiej Woli, który zaskarżył wyrok w części w zakresie pkt 1 i 3 na niekorzyść oskarżonych. Orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego – art. 1 § 2 i art. 115 § 2 k.k. przez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i niesłuszne uznanie, że zachodzą przesłanki do przyjęcia, że stopień społecznej szkodliwości czynów zarzuconych oskarżonym jest znikomy co w konsekwencji spowodowało, że Sąd umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej E. K. w zakresie I czynu oraz oskarżonego A. M. wobec I czynu, podczas gdy przeprowadzone dowody, zwłaszcza zeznania świadków, wyjaśnienia samej oskarżonej E. K. uzasadniają twierdzenie, że okoliczności podmiotowo – przedmiotowe, w oparciu o które dokonuje się oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu wskazują, iż stopień tej szkodliwości jest większy niż znikomy, a w szczególności przyjęcie przez Sąd, iż wielokrotnie uderzając 3 – letnie dziecko w pośladki z założoną pieluchą nie wyrządził dziecku żadnej krzywdy, a było to zachowanie o podłożu

wychowawczym, gdy byli na dziecko zdenerwowani – wskazują na wypełnienie znamion czynu z art. 217 § 1 kk wobec tych osób,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegający na błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i niesłuszne uznanie, że kierowanie do 3 – letniego dziecka słów „ty głupia”, „ty bachorze”, „ty rozwydrzony bachorze”. „ty bękarcie” nie wyczerpują znamion czynu określonego w art. 216 § 1 kk, gdyż nie są to określenia – zdaniem Sądu – znieważające, a jedynie pejoratywne, które matka dziecka oraz jej konkubent wypowiadali, gdy byli zdenerwowani na dziecko, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego, okoliczności w jakich oskarżeni wypowiadali słowa wulgarne wobec dziecka, ich kontekst, negatywna postawa oskarżonych wobec J. – wskazują na wypełnienie znamion czynu z art. 216 § 1 kk przez oskarżonych,

3. obrazę prawa procesowego – art. 424 § 2 kpk poprzez nieprzytoczenie w treści uzasadnienia wyroku, jakie kwantyfikatory określone w treści art. 115 § 2 k.k. dały sądowi podstawę do uznania, że stopień społecznej szkodliwości czynów zarzuconych oskarżonej E. K. w zakresie I czynu oraz oskarżonemu A. M. w pkt I aktu oskarżenia jest znikomy.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 1 i 3 poprzez uznanie oskarżonych za winnych dokonania przestępstw określonych w art. 216 § 1 kk i art. 217 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i wymierzeniem im kar po 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania, nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 20 godzin miesięcznie, orzeczenie obowiązku powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, zasądzenie kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł także kurator małoletniej pokrzywdzonej J. S. zaskarżając wyrok w części:

- w zakresie punktu 1 w całości na niekorzyść oskarżonej,
- w zakresie punktu 3 w całości na niekorzyść oskarżonego.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. poprzez jego błędne zastosowania, a polegającym na dokonaniu błędnej subsumpcji stanu faktycznego w części prawidłowo ustalonego w zakresie jakim, Sąd przyjął, iż naruszenie nietykalności małoletniej poprzez dawanie jej klapsów cechuje się znikomą społeczną szkodliwością czynu;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, a to obrazę art. 424 § 1 k.p.k. poprzez nieprzytoczenie w treści uzasadnienia, jakie okoliczności zakreślone w art. 115 § 2 k.p.k., dały podstawę do uznania, iż stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonym w pkt I aktu oskarżenia jest znikomy.

W konkluzji wniósł o:

zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 1 i 3 poprzez uznanie oskarżonych za winnych dokonania zarzucanych czynów i wymierzenie im kary po 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 20 godzin miesięcznie; orzeczenie obowiązku powstrzymywania się od nadużywania alkoholu; obciążenie kosztami postępowania, a nadto zasądzenie od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonej J. S. kwotę po 2000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

ewentualnie o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Podczas rozprawy apelacyjnej prokurator oraz kurator zmodyfikowali wnioski zawarte w apelacjach wnosząc o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Ponadto

kurator wniósł o zasądzenie kosztów tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej związanych z wykonywaniem czynności kuratora małoletniej pokrzywdzonej J. S. w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione w rozpatrywanej sprawie apelacje w żadnym stopniu nie zasługują na uwzględnienie. Podniesione w tych środkach odwoławczych argumenty winny ujmowane być w kategoriach pozbawionej podstaw polemiki z prawidłowymi ustaleniami organu wydającego zaskarżony wyrok, który to sąd w sposób zgodny z obowiązującymi regułami procedury karnej zgromadził i ocenił zebrany materiał dowodowy ujmując te dowody w określone materialnym prawem karnym ramy. Jednocześnie podniesione zarzuty są do siebie zbliżone, brak zatem podstaw do osobnego rozpatrywania wniesionych środków odwoławczych.

W uzasadnieniu wyroku dokonano szczegółowej analizy wszelkich istotnych w sprawie faktów. Sąd ferujący zaskarżony wyrok w sposób w pełni przekonujący a przy tym zgodnie ze wskazaniem wiedzy i życiowego doświadczenia przedstawił, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł przekonanie odnośnie wiarygodności tych dowodów, jakie włączył do faktycznej podstawy orzeczenia i wskazał, dlaczego nie dał wiary pozostałym dowodom. Wnioski ocenne – wbrew twierdzeniom autora apelacji – wyprowadzone zostały przez ten sąd z całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie przewodu sądowego (zgodnie z art. 410 kpk), stosownie do dyrektyw prawdy (art. 2§ 2 kpk) i bezstronności (art. 4 kpk), a przez to nie wykraczają one poza granicę ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 kpk. Ponadto podkreślić należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, lecz musi zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w ocenie materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd I instancji nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2006 r. w sprawie II AKa 80/06 opubl. System Informacji Prawniczej LEX nr 183575, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 czerwca 2015 r. II AKa 110/15 System Informacji Prawniczej LEX nr 1782124).

Oskarżyciel publiczny w swojej apelacji zarzuca obrazę prawa materialnego – art. 1 § 2 k.k. i art. 115 § 2 k.k. wskazując, że miało do niej dojść poprzez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji przyjęcie, że stopień czynów zarzucanych E. K. oraz A. K. (3) jest znikomy. Podniesiono, że przeprowadzone dowody, zwłaszcza zeznania świadków oraz wyjaśnienia samej oskarżonej E. K. wskazują na większy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości tych czynów. Natomiast reprezentujący małoletnią J. S. kurator zarzucając obrazę art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. wskazuje na jego błędne zastosowanie – „dokonanie błędnej subsumpcji stanu faktycznego w części prawidłowo ustalonego w zakresie, w jakim Sąd przyjął, iż naruszenie nietykalności małoletniej poprzez dawanie jej klapsów cechuje się znikomą społeczną szkodliwością czynu”.

Rozpoczynając rozważania w tym przedmiocie należy wskazać za Sądem Najwyższym, iż „w sytuacji gdy przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu pominięto okoliczności (lub okoliczność) wymienione w art. 115 § 2 k.k. lub wzięto pod uwagę okoliczności (lub okoliczność) niewymienione w tym przepisie, w grę może wchodzić jedynie zarzut określony w art. 438 pkt 1 k.p.k., gdy zaś okolicznościom (lub okoliczności) określonym w art. 115 § 2 k.k. przydano zbyt dużą lub zbyt małą rangę, można mówić o zarzucie z art. 438 pkt 3 k.p.k. (zob: wyrok Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2012 r., III KK 192/11, OSNKW 2012, nr 4, poz. 39, LEX nr 1135688).

W przedmiotowej sprawie skarżący prokurator wskazuje na dokonanie błędnej oceny materiału dowodowego i wskazuje, że pozostałe dowody świadczą o wyższym niż znikomym stopniu społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonym w punktach I. Jednocześnie skarżący nie wskazuje, które to dowody zostały błędnie ocenione przez Sąd, zarzut sprowadza się jedynie do polemicznego stwierdzenia, iż zgromadzony materiał wskazuje na odmienną ocenę zachowań od tej dokonanej przez Sąd. Zdaniem Sądu Odwoławczego ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji zasługuje na pełną aprobatę. Sąd w sposób wręcz drobiazgowy odniósł się do wyjaśnień

oskarżonych oraz zeznań wszystkich świadków, w tym zwłaszcza zeznań P. K.. Zeznania tego świadka złożone w toku postępowania sądowego w sposób znaczący odbiegają od tych, które złożył w toku postępowania przygotowawczego. Przede wszystkim nie znalazły potwierdzenia jego zeznania dotyczące dawania klapsów małoletniej J. S. bez powodu, a także biciu jej otwartą dłonią po twarzy. Także zeznania pozostałych świadków nie wskazywały na takie działania oskarżonych E. K. oraz A. M.. Wskazać tutaj należy w szczególności na zeznania W. M., która jest kuratorem oskarżonej a także E. M. – pracownika socjalnego MOPS w Z.. Z ich zeznań nie wynika, jakoby wobec małoletniej J. S. stosowana była przemoc, nie wskazały także, aby dziecko było zaniedbywane, chodziło głodne czy brudne. Zeznania tych świadków nie są kwestionowane przez skarżących. Jednocześnie ich relacje jako spójne i przy tym zupełnie obiektywne zasługiwały na walor wiarygodności. Powyższe tym samym powodowało, że składane początkowo przez P. K., a także E. J. oraz M. J. zeznania nie znalazły potwierdzenia w toku postępowania sądowego. Jednocześnie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził, że oskarżeni kilkakrotnie naruszyli nietykalność cielesną małoletniej J. S. w ten sposób, że dawali jej klapsy w pośladki ubrane w pampersa. Wynika to z zeznań świadków, a także z wyjaśnień samej oskarżonej E. K.. Powyższe powodowało, że Sąd I instancji obowiązany był do modyfikacji zarzutu przedstawionego oskarżonym, tym samym w miejsce wielokrotnych naruszeń nietykalności cielesnej w tym uderzanie małoletniej przez oskarżonych otwartą dłonią w twarz oraz pośladki oraz wyzywanie jej słowami wulgarnymi powszechnie uznawanymi za obelżywe zostało przyjęte kilkakrotne naruszenie nietykalności cielesnej J. S. zarówno przez E. K. oraz A. M.. Dokonując zatem oceny stopnia społecznej szkodliwości ich czynów skierowanych przeciwko małoletniej Sąd I instancji zobowiązany był dokonać jej w odniesieniu do tego, co zostało ustalone.

Także ustalenia w zakresie zarzucanego oskarżonym czynu z art. 216 § 1 k.k. – przestępstwa znieważenia zasługują na aprobatę. Istotnie zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził, aby oskarżonym towarzyszył zamiar znieważenia małoletniej. Wypowiadane określenia: „bękart” czy „ty rozwydrzony bachorze” formułowano rzadko, a przy tym padały w sytuacji, kiedy dziewczynka zbliżała się do rozgrzanego pieca kaflowego czy też kiedy próbowała wejść na segment i powodowane były zdenerwowaniem, frustracją oraz w pewien sposób troską o małoletnią. Oczywiście takie zachowania osób, pod których pieczę pozostaje dziecko, nie powinny mieć miejsca, nawet w nerwowej dla nich sytuacji, jednakże nie każde takie działanie może być uznane za wypełniające znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 216 § 1 k.k. Słusznie dokonano ich analizy z uwzględnieniem ich kontekstu, który obejmuje także towarzyszące wypowiedziom zachowania. W przedmiotowej sprawie mimo wszystko należało przyjąć, że intencją oskarżonych była ochrona małoletniej J. S., kiedy ta znajdowała się w sytuacjach potencjalnie niebezpiecznych, nie zaś jej znieważenie. Podkreślić przy tym należy, że zeznający w sprawie sąsiedzi nie wskazali na naganne zachowania oskarżonej wobec J. S., nie posiadali wiedzy na temat tego, co dzieje się w domu zajmowanym przez oskarżonych. Natomiast zeznania E. J. oraz M. J. słusznie nie zostały uznane za wiarygodne.

Wobec powyższego nie znajdują uzasadnienia twierdzenia skarżącego – oskarżyciela publicznego, jakoby sąd wielokrotne naruszanie nietykalności cielesnej małoletniej niezasadnie uznał za charakteryzujące się znikomym stopniem społecznej szkodliwości. Natomiast dogłębna analiza materiału dowodowego nie pozwoliła na dokonanie ustaleń, z których wynikałoby, że E. K. czy A. M. w stosunku do małoletniej J. S. dopuścili się przestępstwa zniewagi. Zatem dokonując stopnia oceny społecznej szkodliwości czynów oskarżonych należy rozważyć przez pryzmat kwantyfikatorów określonych przez ustawodawcę w art. 115 § 2 k.k. (zachowanie, które zostało przyjęte przez sąd odpowiednio w punktach 1 i 3 zaskarżonego wyroku).

Dla uznania jakiegoś czynu za przestępstwo konieczne jest wykazanie, że narusza on istotne wartości społeczne. W art. 1 § 2 k.k. – nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma.

Kodeks karny przewiduje trzy kolejne poziomy "społecznej szkodliwości czynu":

- 1) "znikomy" (art. 1 § 2 k.k., art. 100 k.k.);
- 2) "nieznaczny" (art. 59 k.k., art. 66 § 1 k.k.);
- 3) "znaczny" (art. 94 § 1 k.k.).

Znikoma szkodliwość społeczna czynu to kategoria wybitnie ocenna. Konsekwencją tego jest to, iż nie da się ściśle określić w ustawie kiedy taka znikomość zachodzi. Art. 115 § 2 k.k., który zawiera zamknięty katalog kryteriów oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu, nie pozostawia wątpliwości, że dominujące znacznie mają okoliczności z zakresu strony przedmiotowej, do której dołączono tylko dwie przesłanki strony podmiotowej (postać zamiaru i motywację sprawcy), a pominięto natomiast okoliczności związane z samym podmiotem czynu, tj. sprawcą, takie jak: wiek, opinia, właściwości i warunki osobiste, które wpływają na wymiar kary (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 r., V KK 1/08, OSNKW 2008 r., Nr 9, poz. 75).

W orzecznictwie zasadnie podkreśla się, iż ocena stopnia społecznej szkodliwości konkretnego zachowania powinna być oceną całościową, uwzględniającą okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k., nie zaś sumą, czy pochodną ocen częściowych takiej czy innej "ujemności" tkwiącej w poszczególnych okolicznościach i dlatego też, jeżeli w art. 1 § 2 k.k. mówi się o znikomej społecznej szkodliwości czynu, to wymóg znikomości dotyczy społecznej szkodliwości ocenianej kompleksowo, nie zaś jej poszczególnych faktorów (por. wyrok SN z dnia 10 lutego 2009 r., WA 1/09, OSNwSK 2009 r., poz. 343). Innymi słowy dla uznania, że stopień szkodliwości społecznej czynu jest znikomy nie jest konieczne, aby ta znikomość była obustronna, tzn. aby dotyczyła ona zarówno strony przedmiotowej, jak i podmiotowej. Chodzi bowiem o pewną wypadkową elementów składających się na społeczną szkodliwość konkretnego czynu zabronionego (wyrok SN z dnia 28 sierpnia 2003 r., III KK 45/03, OSNwSK 2003 r., poz. 1857).

W realiach niniejszej sprawy, patrząc przez pryzmat wyżej zarysowanych kryteriów, które zgodnie z art. 115 § 2 k.k. decydują o stopniu społecznej szkodliwości czynu, stwierdzić należy, iż słusznie sąd przyjął w zakresie czynów zarzucanych E. K. oraz A. M., że cechuje je znikoma społeczna szkodliwość w rozumieniu art. 1 § 2 k.k. Wbrew twierdzeniom skarżących Sąd I instancji w uzasadnieniu w sposób odpowiedni odniósł się do zawartych w art. 115 § 2 k.k. elementów – wskazując na rodzaj i charakter wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz motywację sprawców, szeroko także odniósł się do okoliczności popełnienia czynu. Przy tym, co wynika z przywołanego powyżej orzecznictwa – ocena społecznej szkodliwości czynu jest oceną całościową, a nie oceną poszczególnych faktorów – zatem chociaż doszło do naruszenia dobra – nietykalności cielesnej dziecka, małoletniej J. S. to nie można jedynie tego elementu brać pod uwagę przy ocenie. Takiej właśnie kompleksowej oceny dokonał Sąd I instancji. Skarżący zarówno Prokurator Prokuratury Rejonowej jak i kurator reprezentujący małoletnią nie wskazali, których okoliczności wymienionych w art. 115 § 2 k.k. Sąd I instancji nie uwzględnił, nie poddał analizie. Inaczej mówiąc, czego w rozważaniach sądu I instancji zabrakło, a co powodowałoby, że doszło do naruszenia wymienionego przepisu prawa materialnego.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd I instancji w odpowiedni sposób dokonał oceny stopnia społecznej szkodliwości, dość wskazać, że wymienił w uzasadnieniu konkretne elementy, które spowodowały, że ocena mająca charakter całościowy, kompleksowy doprowadziła do wniosku, że zarzucane oskarżonym czyny wypełniające dyspozycję art. 217 § 1 k.k. charakteryzowały się znikomym stopniem społecznej szkodliwości. Podkreślić należy za sądem I instancji, że nie oznacza to, że takie zachowania są aprobowane przez sąd, są to bowiem czyny społecznie negatywne i niepożądane – niemniej jednak w przedmiotowej sprawie brak podstaw do penalizacji zachowania E. K. oraz A. M. w tym zakresie.

Za zupełnie chybione należało uznać zarzuty naruszenia art. 424 § 1 oraz § 2 k.p.k. Ustawodawca wyraźnie wskazuje na zwięzły charakter uzasadnienia, przy czym Sąd I instancji sporządził uzasadnienie wręcz szczegółowe, zawierające wszystkie konieczne elementy. Znaczenie uzasadnienia wyroku, które stanowi całość z dyspozytywną częścią orzeczenia, nie może poddawać w wątpliwość tezy, iż o trafności rozstrzygnięcia nie decyduje uzasadnienie, lecz materiał dowodowy stanowiący jego podstawę. Uzasadnienie w ramach kontroli odwoławczej stanowi jedynie punkt wyjścia do zbadania zasadności rozstrzygnięcia i jest oczywiste, że tak jak będąc formalnie nienaganne, nie może przesłaniać wad wyroku nie znajdującego podstaw w materiale dowodowym, tak też wadliwe uzasadnienie nie może przesądzać niezbędności korekty dyspozytywnej części orzeczenia. Nawet w razie występowania sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem decydujące znaczenie ma stanowisko sądu wyrażone w wyroku (za: Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 grudnia 2016 r., II AKA 348/16, LEX nr 2196230). W przedmiotowej sprawie brak powodów do przyjęcia, iż zachodzą jakiegokolwiek sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem,

brak także podstaw do przyjęcia, że niemożliwe jest dokonanie kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku. Ponadto nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia, w sposób nie spełniający wymogów z art. 424 k.p.k., nie może być podstawą uchylenia zaskarżonego wyroku (art. 455a k.p.k.).

Mając na względzie przedstawioną argumentację wyrok Sądu I instancji (w zaskarżonym zakresie) na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymano w mocy.

Marginalnie jedynie podkreślić należy – z uwagi pierwotnie formułowane przez skarżących w środkach odwoławczych żądania wydania w postępowaniu apelacyjnym wyroku reformatoryjnego poprzez skazanie oskarżonych – że postulat ferowania takiego rozstrzygnięcia pozostaje w jaskrawej sprzeczności z przepisem art. 454 § 1 k.p.k., który to przepis zawiera tzw. regułę ne peius.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. obciążając nimi Skarb Państwa.

Ponadto na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze (Dz.U.2016.1999 j.t) zasądzone na rzecz adw. K. C. kwotę 420,00 złotych podwyższoną o podatek od towarów i usług w kwocie 96,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej związanych z wykonywaniem czynności kuratora małoletniej pokrzywdzonej J. S. w postępowaniu odwoławczym. Wysokość wynagrodzenia ustalono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714)